

нида. Помбаль стоварилъ това нѣшто връзъ езуити ти. Тогава испѣдили езуити ти отъ Португалія, и имъ усвоили имотътъ (1759 год.). Нѣ за жалость, пѣрвий министръ често вършилъ работи съ свирѣнность и съ деспотизмъ. Така той по-напрѣдъ махналъ жива та изгора, а сега пакъ я подновилъ за да изгори живи нѣколко души езуити, които били набѣдени, че и тии искали да убиеть кральтъ. Нѣ съ това нѣшто Помбаль си сдобилъ много неприятеле. Затова, штомъ умрѣлъ Иосифъ Емануилъ и седнала на прѣстольтъ дѣштеря му *Мария*, извадили Помбала отъ служба, затворили го и на-съ малко штѣли да го погубеть. Отъ прѣобразованія та му повечето били прѣмахнати, и въ Португалія работи ти пакъ си трѣгнали както по-напрѣдъ.

Въ Испанія пѣрвий краль отъ Бурбонскій родъ, *Филипъ V* (1701—1746), до нѣкъдѣ приличалъ на прѣдшественикътъ си Карла II. Той билъ лѣнивъ и наклоненъ камъ меланхолия. Втората му жена Елисавета Пармска била много умна и вѣнъ отъ мѣрка та честолюбива жена. Тя направила пѣрвъ министръ италиянецътъ кардинали Алберони. Той билъ човѣкъкъ късъ, дебелъ и широколикъ. Вѣнкашно билъ много работенъ. Той подкачилъ да прѣобразова управление то, намалилъ даваніе то и внѣтрѣшно то мито и стѣкмилъ голѣма флота и много войска. Испанія за малко врѣме се оправила, търговия та и земеделіе то ѝ се съживили и тя станала пакъ силна дѣржава. Испанскій прѣстольтъ трѣбовало да наслѣди Филиповій синъ отъ пѣрва та му жена, та Елисавета добила отъ Австрія Неаполъ за сина си Донъ Карлоса. Нѣ отнотлѣ нему се падналъ и Испанскій прѣстольтъ, дѣто царовалъ подъ име *Карлъ III* (1759—1788).

Царованіе то на тоя уменъ краль се прославило съ изгонваніе то на езуити ти отъ Испанія. Това било работа на неговій пѣрвъ и ученъ министръ графъ Аранда. За-